

paragnost
Jan Kleyn

Geesten, gidsen en engelen

Geestelijke wezens in ons dagelijks bestaan

Boekbeschrijving

Jan Kleyn geldt nationaal en internationaal als een van de experts op het gebied van Gidsen, het leven na de dood en regressietherapie. Veel regressietherapeuten werken vandaag de dag met de 'Methode Jan Kleyn'.

Jan Kleyn maakte in 1975 kennis met zijn eigen hoofdgids Leila. Tijdens een autorit hoorde hij opeens haar stem. Samen met haar en andere Gidsen heeft hij een zeer effectieve regressiemethode ontwikkeld, waarmee ook mensen zelf met hun Gids kunnen kennismaken – en zo prettiger en gemakkelijker kunnen leven.

Van dezelfde auteur verschenen eveneens bij
Strengholt:

Jouw persoonlijke Gids
Omgaan met Gidsen
Je Gids naar een vorig leven

Jan A. Kleyn

Geesten, Gidsen
en Engelen

★

STRENGHOLT
UNITED MEDIA

Ik draag dit boek graag op aan de twee grote Lichten in mijn leven: mijn aardse Gids en partner Rietje, die mij na de dood van mijn vrouw Tony zo liefdevol steunt.

En natuurlijk ook mijn stralende zon en Gids Leila, die al zo veel levens lang aan mijn zijde was.

Het was Leila die er jarenlang op aandrong dat ik mijn eerste boek zou schrijven.

Zij herhaalde steeds maar: 'Het wordt een succes, Jan!'

Dit boek is in hoofdzaak een product dat is ontstaan uit talloze gesprekken met Leila, persoonlijke ervaringen in deze en de andere wereld.

En ook uit vele tientallen brieven van mensen als jij, beste lezer.

Inhoud

Woord vooraf

Ten geleide: Mara

1. Wat zijn spoken?
2. Wat zijn geesten precies?
3. Contact met geesten
4. Zijn goden geesten?
5. Over Gidsen en mensen
6. De spookjager in actie
7. De loopmeid en de zwartekousenkerk van de new age

Aanbevolen boeken

Woord vooraf

Na het grote succes van mijn eerste boek *Jouw Persoonlijke Gids*, volgden al snel meerdere titels van mijn hand: *Ben jij paranormaal begaafd?* en *Omgaan met Gidsen*. Hoe komt het toch dat er zo'n vraag naar mijn boeken is? Het antwoord blijkt vrij simpel: in heldere, ongecompliceerde bewoordingen probeer ik de lezer de 'twilightzone' van onze geest binnen te voeren. Velen van ons zijn immers enorm geboeid door deze wonderlijke wereld. Iedereen beschikt van nature over een gezonde dosis intuïtie, waarmee je niet alleen je eigen paranormale vermogens kunt ontwikkelen, maar ook in contact kunt komen met jouw persoonlijke Gids.

In deze uitgave *Geesten, Gidsen & Engelen* probeer ik de angst voor al die geestelijke wezens in ons dagelijks bestaan weg te nemen, en de mensen er praktisch bewust van te maken.

Ik heb ontdekt dat er een subwereld bestaat, vlak bij onze stofelijke wereld. Een wereld die je zou kunnen vergelijken met omstandigheden, situaties en figuren uit het boek *Alice in Wonderland*. Tot voor kort wilde de gevestigde wetenschap – psychologen en psychiaters – hier niets van weten. Maar dat verandert gelukkig langzamerhand. Ik ken nu al verschillende academici die mijn gedachten beginnen te aanvaarden en er soms zelfs al mee werken. Zoals altijd zullen de kerken weer na jaren hijgend achteraan komen hollen; dan is de karavaan echter alweer mij-

len verder getrokken. Maar ik kan wel begrip opbrengen voor hun scepsis. Een spookhuis in een sociale koopwoning, of in een flat op vijf hoog? Dat is toch ook te gek voor woorden!

Zo is het alweer jaren geleden dat ik werd opgebeld door een vrouw van ruim zestig jaar. Haar kleindochtertje van drie werd altijd erg angstig als ze in haar slaapkamertje was, en ook de poes durfde die kamer niet binnen; de haren van het dier gingen al overeind staan als het alleen maar langs het kamertje liep. Dat duurde nu al enkele maanden.

De moeder van het kind was ten einde raad. Maar naar een paragnost gaan? Dat kon niet; ze was lid van een streng protestants kerkgenootschap en binnen die gemeenschap was het paranormale van de duivel. Grootmoeder was daar echter allang los van gekomen en belde mij op. Zonder dat de moeder en de kleine meid het wisten, bezocht ik 'in de geest' het huis van het meisje en haalde er 'iets' weg. Vanaf dat moment sliep het kind als een roos, en ook de poes durfde de kamer weer in.

Vaak gebruikt men het begrip 'suggestie' om het voltrekken van zo'n klein wonder te verklaren. Dat begrip kun je hier echter niet hanteren; in dat huis wist immers niemand van mijn werk. Nadien heb ik vele huizen en ook wel mensen 'schoongemaakt', mensen die totaal geen weet hadden van mijn ingrijpen. Mijn vergoeding voor die klus was, en is nog steeds, een brief waarin staat wat er gaande was vóór mijn inmenging en hoe het daarna in het huis aanvoelde.

Vraag ik daar dan geen geld voor? Nee.

Jan Kleyn

Ten geleide: Mara

Begin 1989 overleed mijn man, na een zwaar ziekbed, maar overtuigd van een ‘leven na de dood’. Een halfjaar later ontmoette ik Jan Kleyn, die mij vertelde dat mijn man vanuit het hiernamaals mijn Hulp-gids was geworden, wat veel voor me betekende. Jan hielp mij door de moeilijkste periode heen, een periode die hijzelf ook had ondervonden bij het overlijden van zijn vrouw Tonny.

Ik leerde veel van hem en ons contact werd daardoor sterker. Ik begon hem te helpen bij het verwerken van de stroom brieven die hij ontvangt, en later bij het invoeren, corrigeren en bespreken van zijn boeken. Dat is erg interessant werk. Ook dit boek heb ik met bijzonder veel plezier bewerkt, vanwege de humor – Jan eigen – die regelmatig naar voren komt. De manier van omgaan met zijn Gidsen en bepaalde situaties hebben mij vaak doen lachen. Hij ziet niet met zijn aardse, maar met zijn astrale zintuigen, en op een dusdanige wijze dat het er alleen maar boeiender door wordt. Gidsen zijn voor hem niets anders dan zijn vrienden; mensen zonder lichaam, met wie je, als je ervoor openstaat, gemakkelijk contact kunt krijgen.

Dit boek gaat onder andere over overledenen die in hun onwetendheid zijn blijven steken in de tunnel naar het Licht. Samen met zijn geliefde Gids Leila wijst Jan hun de weg. Daarbij benadrukt hij de betekenis die de Gids voor ons kan hebben, en verder houdt het voor ons allen een les in: niets gaat zomaar, al-

les in het leven heeft een bedoeling en houdt groei in voor degenen die zich daarmee bezighouden en ervoor openstaan. Voor die mensen is dit boek geschreven.

Ik hoop dat iedereen het zal lezen zoals ik dat deed: met een glimlach om de mond en het besef dat onze aardse wereld en die van onze dierbare overledenen één geheel vormen.

Mara de Lange, 1997

Wat zijn spoken?

Spoken kennen we allemaal. Op elke kermis vinden we wel een spookhuis. Wie er met een wagentje naar binnen rijdt, wordt geconfronteerd met enge dingen: bewegende geraamten, fladderende gestalten met holle ogen, lichtflitsen, rare geluiden, enzovoort. Als kind was ik er met geen stok toe te bewegen een spookhuis binnen te gaan – al gaven ze me goud toe. Het woord ‘spook’ heeft van oudsher een nare betekenis. We denken direct aan witte gedaanten, geraamten of vage sluiergestalten die op kerkhoven en op eenzame heidevelden ronddolen. Hoe zijn we toch aan dat beeld gekomen? We hebben erover gehoord, van ouderen en soms van schoolmakkertjes, we hebben erover gelezen, zagen ze in films, op de tv, of in de poppenkast. In het algemeen doet de naam ‘spook’ ons denken aan de dood, maar niet aan een goede dood. Spoken dolen rond in verlaten ruïnes of kastelen, in vervallen landhuizen of op kerkhoven. Spoken lopen niet, ze ‘waren rond’, ze zweven ergens.

Bestaan spoken?

In de ogen van veel mensen bestaan spoken alleen in onze fantasie en worden ze gevoed door onze angst. Is dat zo? Ja, dat komt ook voor. Mensen zien normale dingen vaak voor spoken aan: een wapperend laken aan een drooglijn in de schemering, een

mistflard op een verlaten heideveld, bewegende schaduwen op het gordijn van een verlichte kamer...

Vooral in onze tijd, waarin het paranormale vaak wordt besproken, hebben mensen de neiging 'magisch' te denken. Zij zoeken overal een paranormale verklaring voor, en zo voeden zij hun angst. Angst voor zwarte krachten, voor enge geesten, voor demonen en spoken. Leer je die mensen échte spoken van zelfgemaakte onderscheiden, dan verdwijnt de angst vaak. Laten we één ding duidelijk stellen: een spook of geest kan nog geen sigarettenvloeijsje van de tafel tillen. 'Ja maar,' zeg je, 'er gebeuren toch weleens rare dingen?' Inderdaad, maar die hebben meer te maken met de levenden dan met de doden; ik zal het allemaal in dit boek uitleggen. Laat ik echter dit vooraf zeggen: ik geloof in spoken, maar ik ben er niet bang voor! Alhoewel spoken uit angst worden gecreëerd, zijn er wel degelijk spoken buiten ons. Over deze laatste gaat het volgende deel.

Psychische echo's

Wanneer er in een huis, een kasteel of zomaar op een veld nare dingen zijn gebeurd – bijvoorbeeld een moord – ontstaan er op die plek bijzondere spanningen. De emoties van de mensen op die plek veroorzaken een soort magnetisch veld; dat is een gebied waarin bepaalde trillingen hangen. Neem een ouderwetse, hoefijzervormige magneet, leg er een stuk karton op en strooi hierover ijzervijlsel. Tik nu met je vinger tegen het karton; er gebeurt iets vreemds: het ijzervijlsel rangschikt zich vanzelf in een soort waaivormig patroon. Dit toont het magnetisch veld aan, dat normaliter onzichtbaar is, maar door het ijzervijlsel waarneembaar wordt gemaakt.

Dat veld, het stralingsgebied dus, bevat de emoties die werden opgewekt door bijvoorbeeld een moord die op die plek

plaatsvond. Het zijn in dit geval dus de emoties van de moordenaar, maar ook van het slachtoffer. Wanneer nu een paranormaal gevoelig mens – en dat zijn we allemaal min of meer – op zo'n plek komt, kan het zijn dat hij of zij daar iets ervaart. Je voelt je gedeprimeerd of bedreigd; er hangt geen prettige sfeer. Komt dat doordat de geesten van de moordenaar en zijn slachtoffer daar nog rondhangen? Dat hoeft helemaal niet. Het is dat veld (ik noem dat een psychische echo) dat daar als een grauwsluijer rondhangt. Extra gevoelige mensen 'zien' de moord zich daarin afspelen, als een soort innerlijke film; een film zonder einde, die zich steeds maar weer herhaalt. Maar door ingrijpen van een bekwaam helderziende kan er een schakelaar worden omgedraaid. Het spanningsveld lost zich dan op, met de spoken erbij.

Dit alles wordt uiteraard ijverig ontkend door sceptische mensen. Toch staat de geschiedenis bol van dit soort gegevens, opgetekend door onafhankelijke en nuchtere mensen. Een psychische echo is dus een soort nagalm van een traumatische gebeurtenis die ooit heeft plaatsgevonden. Het hoeven dus niet altijd de geesten van de deelnemers aan zo'n drama te zijn.

Veel ruïnes, kastelen, oude boerderijen of plekken in de natuur, zoals bospercelen, oude loopgraven en rivieroeveren, bezitten zulke echo's. Zijn dat zomaar willekeurige plaatsen? Nee. Wie de historie napluist, merkt dat het vaak plaatsen zijn waar een veldslag woedde. In de geschiedenis van de parapsychologie noteren wij meermalen dat mensen daar op bepaalde ogenblikken geluiden hoorden: krijgsgeschreeuw, kreten van pijn, gehinnik van paarden, wapengekletter en soms geluid van schoten.

Die geluiden zijn er niet constant; het schijnt dat een naderend onweer (elektriciteit in de lucht!) bevorderlijk is voor dergelijke verschijnselen. Ook wordt door wichelroedelopers op die plaatsen een soort straling opgemerkt, die men ook wel aardstralen noemt. Op de plekken waar zulke aardstralen el-

kaar als het ware kruisen, waardoor een netwerk wordt gevormd, is het alsof de gebeurtenis als het ware wordt vastgehouden.

Dat doet me aan de taperecorder denken. Iedere geluidstechnicus weet dat de geluidsband voor het maken van een opname een soort voorspanning nodig heeft, zoals ook in je cassette-recorder wordt gebruikt. Die plek op de aarde, dat huis, kasteel of ruïne, werkt als een bandopnameapparaat, vooral als er een netwerk van straling aanwezig is. Je zou kunnen zeggen dat de emoties op die plek worden geëet, vastgelegd. Onder bepaalde omstandigheden en bij bepaalde mensen worden ze geactiveerd (de bandrecorder slaat aan) en men hoort of ziet dan de gebeurtenissen. Kun je dat zien? Ja, er zijn mensen die op een dergelijke plek een soort 'herinneringsbeeld' in hun hoofd krijgen, net zoals jij als je iets uit je leven herinnert. Het hoeft niet zo te zijn dat zij iets met hun aardse ogen zien, maar het is alsof ze innerlijk een film zien.

Omdat iedereen momenten heeft waarop zijn intuïtieve vermogen sterker werkt dan anders, kan het ook niet-paranormaal begaafde mensen overkomen. Sommigen schrikken hiervan en vergeten het hun hele leven niet meer. Jammer genoeg zullen de meeste mensen daar liever niet over praten; ze denken soms dat ze gek zijn geworden of een vlag van verstandsverbijstering hebben gekregen. Dus ze zwijgen erover. Als zo iemand er toch over praat, dan wordt hij of zij vaak eenvoudigweg niet geloofd. Dat is de reden waarom er heel wat van zulke ervaringen niet of te laat worden gerapporteerd.

Mocht je ooit zoiets meemaken, schrijf dan zo nauwkeurig mogelijk op wat je meende waar te nemen. Noteer tijd, datum en weersomstandigheden, vertel wat je voelde of zag, en als er getuigen zijn, laat die het stuk dan medeondertekenen. De parapsychologen zullen je niet blindelings voor gek verklaren; ze zullen graag naar je luisteren, want ze weten precies wat er bij dergelijke dingen gaande kan zijn.

Het is overigens wel logisch dat zulke psychische, energetische velden op den duur kunnen vervagen. Wie iets van opnames met geluids- of videobanden af weet, begrijpt dat de kwaliteit van die banden in de loop der jaren achteruit kan gaan. Wie in de jaren 1950 geluidsbanden heeft opgenomen en ze nu afspeelt, merkt dat het geluid blikkiger is geworden. Zelfs videobanden uit de begintijd, de jaren 1970, worden nu al slechter.

Hoe kan een paragnost die velden soms laten vervagen? Technisch gesproken – en ik spreek uit persoonlijke ervaring – legt men een nieuw energieveld over het oude heen. Om in opnametechnische termen te spreken: ik stuur een wisstroom door het veld, die het oude signaal uitwist. Je kunt met een recorder ook een oud stuk muziek, spraak of beeld uitwissen, want recorders hebben een zogeheten wiskop. Elders in dit boek geef ik een reeks praktijkervaringen op dit gebied weer. Hoewel ik in feite een atechnisch mens ben, weet ik heel wat van deze zaken. Dat komt doordat ik mij in de jaren 1960 en 1970 als geluidsfilmer erg actief bezighield met bandrecorder en microfoon; ik schreef er destijds zo'n twintig succesvolle boeken over. Zo zie je maar: niets is voor niets; alles heeft zo zijn eigen bedoeling.

Samenvattend: bepaalde spoken zijn geen bewuste geesten maar oude krachtvelden die door heftige menselijke emoties zijn ontstaan. Soms zijn bepaalde aardse stralingen medeverantwoordelijk voor het voortbestaan van bepaalde ervaringen op die plaats. Sommige paragnosten zijn in staat een krachtig energieveld naar zo'n plaats te zenden. Dit nieuwe veld is dan volkomen tegengesteld aan de oude energie. In plaats van een negatief en emotioneel veld ontstaat er een veld van warmte en liefde. Hierdoor vervaagt het oude en is de plek geschoond. Dergelijke spoken zijn overigens niet mensvijandig. Het is meer alsof je naar een enge film op de tv zit te kijken. Je ziet het, maar meer ook niet.